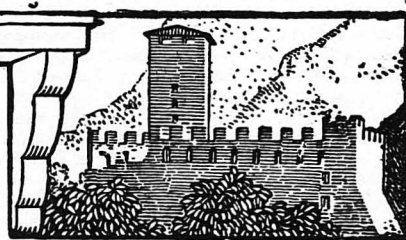

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τότε ο άρχηγός της πολιτικής αστυνομίας είπε στην 'Ελένη: — Άγαπημένο μου παιδί, δες τι έμαθα αυτή τη στιγμή, ξεχάσει έ...

Η 'Ελένη άπομασζώνθηκε από κοντά του, γιατί λίγο έλειπε η βρομερή ανάσα του να της φέση λιποθυμία και του άπάντησε: — Μά δεν ήρθα εδώ για ν' ασχοληθώ με τις υποθέσεις του Ρα...

Η 'Ελένη σημάδωσε σαν να την είχαν μαλακώσει και τού είπε περιφρονητικά κι' αγέροχα: — Γκουνιόσφρα, σου απαγορεύω να μου μιλάς σ' αυτό τόν τόνο...

Έβλεπε πως δεν ύπηρχε πια έλπίς να πετύχει τίποτε απ' αυτόν. Τόν ήξερε πολύ καλά άλλωστε. Κάνοντας τότε την άδιάρρητη, διευνήθησε προς το παράθυρο, άνασπάζωσε την κουρτίνα, προσποιήθηκε μια στιγμή πως έπταξε έξω την κίχη του δρόμου κι' έπαιτα άφησε την κουρτίνα να ξαναπέσει.

Όταν γύρισε, ο Γκουνιόσφρα βρισκόταν πίσω της. Τό ύφος του ήταν τώρα συντριμμένο, ίκετευτικό...

— Δεν θά μ' άφήσετε έτσι θιμισμένη. Σάς βεβαιώνω, ότι η θέσι μου είνε τρομαχτική... Σέρετε πολύ καλά, ότι κάθε φορά που μπορώ να κάνω κάτι για σάς, τó κάνω πρόθυμα. Μά αυτή τη φορά, δεν μπορώ, δεν μπορώ!...

Την έβαλε να καθίση και διευνήθησε προς τό γραφείο του. Καθώς της είχε γυρισμένη την πλάτη, η 'Ελένη τού έφοριζε ένα βλέμμα τόσο προμερό, ώστε άν τó έβλεπε, θ' ανατριχίλαζε ως τά τρισαδάθα τού έαυτού του, άφοϋ μά...

Έμαξε μέσα σ' ένα σιστάρι και παίρνοντας μια άναφορά της άστυνομίας, άρχισε να την ξεφυλλίζει.

— Νά δες τι μου έζητήσατε, είπε. Η 'Ελένη φάνηκε νά ενδιαφερόται με όσα της έλεγε και της έδειχνε και δέν τού ξαναμίλησε πια για την Πρίσα.

— Όραία! Όραία! της είπε. Νά πού είστε λογική τώρα... Και καθώς είχε πλησιάσει στο γραφείο, άρχισε να της φιλάη το χέρι, λέγοντας:

— Έξοχα! Έξοχα! Φιλώσαμε πια!...

XI

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΠΑΖΑΡΙ

Τό «Σκουτόν—Ντόρο» ήταν ένας άτελειώτος λαβύρινθος

από δρομάκους στεγασμένους, μέσα στους οποίους ύπηρχαν εκατοντάδες μικρομάγαζα που πουλούσαν κάθε λογής πράγματα, από τά πιο κινά ως τά πιο σπάνια και παράδοξα.

Ανάμεσα σ' όλα αυτά τά μαγαζιά, μέσα σε μια από τις πιο σκοτεινές άσπρηές του παζαριού, ήταν και τό μαγαζί της γοηής Κατερίνας, μαγαζί φημισμένο σ' όλη την Πετρούπολη, όπως έπίσης φημισμένη ήταν κι' η ιδιοκτησία του, της οποίας η περιουσία ύπολογίζόταν σε πολλά εκατομμύρια. Και όμως η προθήκη τού καταστήματός της δέν διέφερε καθόλου απ' τις προθήκες τών γειτονικών μαγαζιών και πίσω απ' τά σκονισμένα τζάμια του, δέν έβλεπε κανείς παρά παλιοπράγματα, άξια για τό κάροο τού σκουπιδιάου.

Έλεγε ά όμως, ότι μέσα στο ίδιοίτερο τού μαγαζιού της η κυρία Κατερίνα είχε τά πιο σπάνια κοσμήματα, τά οποία προσερχόντουσαν από ενέχυρα τών κυριών της άριστοκρατίας, που κατέφευγαν σ' αυτή όσάκις δέν είχαν χρήματα.

Λόγω της ιδιότητός της αυτής, η γοηή Κατερίνα ήταν ένθεση για κάθε μυστικό της άριστοκρατίας κι' η άστυνομία δέν περιορινοόσε ποτέ τη συνδρομή της. Μεταξύ αυτής και της Όραόνα είχαν άναπτυχθεί κανονικώτατες σχέσεις.

Η Κατερίνα ήξερε με κίχη πολύ καλά τις δουλειές της. Βλέποντάς την κανείς, δέν τη λογάριζε ούτε για μια πεντάρα. Ζούσε μ' ένα πλάτο ρέλι και τρεις πατάτες. Ήταν επίσης γνωστή για την προμερή φιλαργγία της, καθώς και για την ευσέβεια της. Τά κινήματα μπροστά στις εικόνας δέν έσβηναν ποτέ κι' ένα σορό κεριά έκαίγαν πάντα. Η γοηή μάγισσα θά είχε περάσει πια τά δγδόντα.

Έκείνο τó πρωτό, ήταν έξαιρετικά άπρησολημένη να τακτοποιήση κάπως τό μαγαζί της, όταν η Βέρα, σινωδενωμένη απ' τόν Ζιλμπερ, παρουσιάστηκε στο κατόφια της. Δάδασε χωρίς γαλιά τό σημείωμα που της έστειλε η 'Ελένη, έκανε μια παράδοξη γκριμάτσα, είπε στη Βέρα μερικά λόγια άκατανόητα για τό Ζιλμπερ κι' εξαφανίστηκε άμέσως στο έσωτερικό τού μαγαζιού της.

Η Βέρα παρέσυρε τότε τόν ήθοιοτό έξω.

— Έλάτε, τού είπε. Θα διασκεδάσουμε...

Η Βέρα ήταν πάντα έτοιμη να διασκεδάση. Δέν ύπηρχε χαρακτήρας πιο εύθυμος στον κόσμο. Ποτέ ο Ζιλμπερ δέν είχε δει να περνάη από τό γοητευτικό πρόσωπο της μικρής φίλης του η παρασηκερή σιά. Τά φοιητά και κοιηρά μάτια της γελούσαν σ' όλο τόν κόσμο. Κι' ένα πονεμένο πρόσωπο άκάμα την έκανε να γελεί.

— Μήπως η αδελφή σας σκοπεύει να ένεχυρώσει τά κοσμήματά της στη γοηή Κατερίνα; τη ρώτησε ο Ζιλμπερ, μάλλον άστεινόμενος.

— Μά την πιστι μου, μπορεί κι' αυτό να συμβή, τού άπάντησε η Βέρα. Μου φαίνεται, ότι δέν ύπάρχει πια ούτ' ένα ρουβλί στο σπίτι. Δέν μπορώ να καταλάβω πως φέρονται τά χρήματα. Φαίνεται πως η αδελφή μου δίνει δες τι έχει και δέν έχει. Έπρεπε νάβλεπες τί μούτρα έκανε ο πρίγκιπ Κιζκόφ όταν η 'Ελένη τού είπε πως δέν είχε πια πεντάρα απ' τις 50.000 ρουβλια που της έδωσε την περασμένη βδομάδα. Έχει όμως όληνη η 'Ελένη. Είνε τόσο διασκεδαστικό να σκορπίση κανείς χρήματα...

— Σοπάτε, Βέρα! τη διέκοψε ο ήθοιοτός. Δέν σάς άγατώ πια. Δέν λέτε την άλήθεια! Έγώ ξέρω πως μ' άγαπάτε σαν προλλές...

— Τότε παντρευτείτε με! είπε με ίκετευτικό τόνο ο Ζιλμπερ.

— Άφήστε με ήσυχη με τά ασηθήματά σας και με τό γάμο... Δέν

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(Τού ENRICO PANZACCHI)

Νά που ροδίζει άσύγκριτα τόσες πλαγιές ή σού (γούλα και τ' άγρια τ' άνθη άνοίγουνε λουμένα στη θροσούλα.

Στό δάσος τ' όλοφονώτο μύρια πουλιά λαλούνε και τά ρυάκια άφρόδρουα γλυκά γοργοκυλούνε, και ού, όμορφία μου άτίμητη, έαυθή γαλανομάτα, θωρείς στα κρυσταλλόενερα τά κόλλη σου τ' ά...

Στό διάδα σου τά λούλουδα σε χαιρετούν σκυμμένα (μένα και με μια γλώσσα δλόμωρη κρυφομίλουν για σένα.

Τη νύχτα θε να πέρασεσ στα ρείκια έαπλωμένη, βλέπω μεσ στα χρυσόμαλα κίηρη σκαλομένη, και τώρα με χτυπάκαρο παραμυθούς μόνη να ιδής απ' τά χαμολαδα διαστάης μη σιμώνει. Μά να, στο βέτο έπίσπτηκε τό καναζι φουστάνι και άσκορπινάκι άτίμητο από μετάξι έφανη.

Α! Κοιησοίνια άσποχαση τά ρούχα σε προώ... (σαν. Ποιά είν' η νειά ή πεντάμορφη τά μωρόέντρια ένοιώσαν.

Πρόσεξε... Μες απ' τά έλατα οί Σάτρου γελούνε κι' οί Φανού άπ' τά φυλλώματα ποηροφυλα...

Νάξερα πόδός σ' ώδήγησε σε τούτον τόν αιώνα, τόσο πεσό κι' άνέραστο, που ζει κανείς μ' άγώνα, να παίξης χωρίς ύπαρξι παραμικρής έλπίδας τού Μελοίριού τού ειδόλλιο και της έανθής Χλω...

Μετάφρ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗ